

“He plorat, fent aquest homenatge a la meva família, al món que jo era”

Patricia Gabancho (Buenos Aires, 1952) publica en Columna la seva primera novel·la *La néta d'Adam*, amb la qual ha obtingut el Premi Prudenci Bertrana. La protagonista és Angélica, *alter ego* de l'autora, i la néta d'Adam del títol, la seva mare.

—La contracoberta diu que el llibre va a cavall de la ficció i la realitat. Què hi ha de ficció i de realitat?

—Tot és veritat però no tot és real. És veritat perquè no està traint el sentit de les coses ni dels personatges. Sobretot el de la meva mare, que ordena tota la narració, la Bela, és absolutament real. Algunes escenes estan endreçades, retocades i d'altres, inventades. Perquè la vida està molt desendreçada i no totes les coses tenen significat. Si vols donar-hi significat i intensitat has de recrear o inventar. Si no, no seria una novel·la. I això finalment és una recreació del meu món familiar.

—Tots els noms són noms en clau?

—Bela és autèntic, i també l'amiga Nora. Els altres són falsos.

—La casa familiar de Buenos Aires és la de la novel·la, al carrer de Malabia, davant del Jardí Botànic?

—Sí. Vaig pensar en algun moment de traslladar-la, per no donar tantes pistes, però vaig ser-ne incapaç. No em podia imaginar aquells personatges en un àmbit que no fos real.

—Tenim un avi de la mare, italià i francmaçó; un oncle nazi, mussolinià; un casament per interès; la cunyada infidel i una protagonista, Angélica, filla de la Bela, que no la fan sortir a l'esquela de la mare: tot això és real?

—Sí.

—Què hi ha, doncs, d'inventat?

—L'escopinada. I també la vida adulta d'Angélica, la protagonista. Em volia allunyar del personatge. I altres detalls, però no vull descompartir-los, perquè tots van a parar a la mateixa veritat.

—El narrador és omniscient però fa costat a l'Angélica, tot està vist amb els seus ulls, des del seu punt de vista. Per exemple, la manera com jutja la cunyada, que la presenta com una mala sort.

Patricia Gabancho va obtenir el premi Prudenci Bertrana amb la novel·la, *La néta d'Adam*, publicada per Columna.

—És que és això el que es la cunyada. La cunyada és l'antagonista, amb poc paper però molt determinant, que segueix la pauta dels personatges, que cada vegada que tornen a aparèixer presenten facetes noves, a vegades contradictòries i en lloc d'afegir-hi claredat, tot es va complicant. Perquè la realitat és complexa. I és veritat que l'Angélica és qui arrossega la història. Vaig pensar d'escriure-la en primera persona, però no em sortia. Era massa impúdic.

—Pel que pensa al final Angélica, la novel·la seria la crònica de la recuperació de la mare que va deixar a Argentina?

—Exacte. Amb tota la complexitat que representa construir la figura d'una persona de la qual t'has allunyat als 20 anys i, encara que la visites ocasionalment, mai més no varem compartir una vivència quotidiana. Quan et veus de visita, la realitat es dilueix. El fet que la mare no deixés l'herència ben establerta, que és un problema per a la protagonista, fa que li tingui una

certa ràbia. A més, sabent, totes dues, que la cunyada em trairia. Això és un element que interfereix en la recuperació de la mare. Però la mare defensava el seu món. Perfecte. I això és real, també. És molt sincera, la novel·la.

—La família és feta d'immigrants i, d'altra banda, la generació d'Angélica es plena de persones que se n'han anat del país. En aquest sentit, és representativa, no?

—És estereotip argentí, sí. Per una punta arriben i per l'altra, se'n van. Perquè de fet tota la novel·la va donant pinzellades de la història d'Argentina. És una família de classe mitjana, ben representativa, encara que, per la part materna, sigui força peculiar.

—Las ganas de buidar el vostre món familiar us han fet novel·lista.

—Sí. El motor ha estat el personatge de la meva mare.

—Heu escrit amb el sentiment de dolor, o d'alleujament?

—Les dues coses. Hi ha coses que m'han fet mal escriure-les. Vaja, he plorat. Però això és bo i el que és bo és haver fet aquest homenatge a la família, al món que jo era. I estic molt contenta del resultat.

Lluís Bonada